

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται στην 'Αθήνα σ' όλα τα κίβσκια και στο βιβλιοπωλείο Βασιλείου (όδος Σταδίου 42)

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ με τόν κ. Ι. Μ. Δαμβέργη, τὸ δηλώ-
νουμε με ὄλη τὴν ἐπισημότητα, δὲν ἔχουμε, ἔπως
μὲς κατηγορεῖ κάποιος φίλος, ἀνώνυμος πάντα, σ' ἕνα
τεράστιο γράμμα πὸς μᾶς ἔστειλε. Οὔτε εἶχαμε, οὔτε
ἔχουμε, οὔτε θᾶχουμε ποτὲ νὰ μοιράσουμε τίποτα.
Αὐτὸς καλοκάθετα στὰ «Πατριά» του και μεῖς στὸ
«Νουμά» μας. Αὐτὸς εἶνε καθαρουμεσιάνος και μεῖς
δημοτικιστᾶδες. Νά, τὰ προσωπικά μας. Τίποτ' ἄλλο.

Ὅσο γιὰ τὴν τιμότητα του, τὴν ἀναγνωρίζουμε
και μεῖς, κι ἀπὸ τούτη τὴ μεριά ὁ κ. Βενιζέλος εἶναι
τυχερός πὸς τὸν ἔχει σιμά του και σὲ τόσο μπιστευ-
τικῆ θέσῃ. Κάνει και κάτι ἄλλο, και καλὸ και κακὸ
μαζί. Συντρέχει τοὺς δημοτικιστᾶδες, ἔχι ἔλους, μὰ
κείνους πὸς ξέρουν και φροντίζουνε νὰ τοῦ κολλακεύουν
τὶς ἀδυναμίες του, νὰ τονε χαϊδεολογᾶνε, ἀκόμη και νὰ
τοῦ θαμάζουνε τὸ συγραφικὸ του ταλέντο. Καὶ ἡ κο-
λακεία μάλιστα φτάνει ὡς ἐκεῖ, ὥστε ποιητὴς γνωστὸς
και δημοτικιστὴς φανατικὸς, πὸς χρόνια τώρα δὲν
ἔχει γράψει μιὰ γραμμούλα στὴν καθαρουμεύουσα, νὰ
τρέμει νὰ τυπώσι ποιήματά του στὸ «Νουμά» μήπως
τονὲ δυσαρεστήσι και χάσι εἶτσι τὴν πολύτιμη εὐνοία
του.

Μὲ τούτα τὰ λίγα λόγια, πὸς εἶναι σὰ δήλωσῃ, ἔσο-
φλοῦμε και με τὸν ἀνώνυμο φίλο πὸς μᾶς ἔστειλε τὸ
γράμμα τὸ τεράστιο και με μερικοὺς ἄλλους δικούς
μας πὸς ξυνίζονται γιὰ τὸς πειράζουμε καμιά
φορὰ, ἔτσι ἀκακα και χαϊδευτά, τὸ χαϊδεμένο τους.
Περὶσσότερα λόγια θᾶτανε, θαρροῦμε, περιττά.

ΤΑ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» τούτη τὴ ἑβδομάδα δὲ μᾶς
ἤρθανε. Τὸ γράφουμε ἔχι γιὰ νὰ δεῖξουμε πὸς μᾶς
κόσπισε ἡ στερήσῃ τους, μὰ γι' ἄλλο λόγο, γενικώτερο.
Ὁ κ. Βλάχος, γιός, πὸς τὰ ἐκδίδει, θύμωσε, φαίνεται,
γιὰ τὸ παρασμένο φύλλο δὲ μιλῆσαμε με θαυμασμὸ
γιὰ τὸν κ. Βλάχο, πατέρα. Τὸ φέρισμο αὐτὸ τοῦ κ.
γιού δὲν εἶναι καθόλου καθαρουμεσιάνικο. Οἱ καθαρ-
μεσιάνικοι στὰ τέτια δείχνουνε κάπια μεγαλοψυχία
πὸς σιγά-σιγά ἀρχινᾶνε νὰν τὴ μιμούμαστε και μεῖς,
οἱ δημοτικιστᾶδες. Καὶ γιὰ τούτο ἔταν ὁ κ. γιός στὸ
προτελευταῖο φυλλάδιο τῶν «Παναθηναίων» εἶπε πὸς

στὸ «Νουμά» δημοσιεύονται ἀκατανόγητα και ἀνόητα
πράματα, ἐμεῖς δὲν τοῦ κόψαμε τὸ φύλλο, μὰ ἔκκολου-
θήσαμε νὰν τοῦ τὸ στέλνουμε γιὰ νὰ συνηθίσι νὰ
νιώθει με τὸν καιρό, κι αὐτὸς κείνα πὸς δημοσιεύ-
ονται στὸ «Νουμά».

Ὁ κ. γιός, και τὸ λέμε με λύπη μας, φέρθηκε σὰ
μερικοὺς πρωτόγαλους δικούς μας πὸς γραφονται
συντρομητᾶδες στὸ «Νουμά» γιὰ ν' ἀποχοῦν ἕνα εἶ-
δος ἀσουλία. Ἄμα δὲν τοὺς τυπώσι τὰ ποιήματά τους
ἢ ἄμα δὲν τοὺς θαμάσι τὰ βιβλία πὸς τυπώνουνε,
σοῦ τρώνε τὴ συντρομή ἢ σὲ παρακαλοῦνε με λόγια
μελοζαχαρένια νὰ μὴν ἔκκολουθῃς νὰν τοὺς στέλνεις
τὸ φύλλο. Ἔτσι, ἀπὸ μιὰ ἔχι ἐνθουσιαστικῆ κριτικῆ
γιὰ τὶς «Δειλινὲς κουβέντες», χάσαμε τὸν κ. Θεολόγο
Νικολοῦδη, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ παλοὺς και πιὸ ταχι-
κοὺς στὴν πληρωμῆ συντρομητῆς μας.

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ πὸς κάποιος καλὸς νέος λογαριά-
ζει νὰ κάνει διάλεξη στὴ «Φοιτητικῆ συντροφία», πὸς
ξαναζωντάνεψε, λένε, τοῦτες τὶς μέρες, και τὸ χαϊρό-
μαστε, με θέμα οἱ «Δυναμικὸι (:) ποιητῆς» και γιὰ
τούτους, λένε, θὰ ξεχωρίσι τὸν Οὔτμαν, τὸ Βεράρεν
και τὸ δικό μας τὸ Σικελιανό.

Γιὰ τοὺς δυὸ πρώτους, τοὺς ξένους, ὁ καλὸς νέος
μπορεῖ νὰχει λόγους προσωπικούς, ἢ τὸ σωστότερο,
διπλωματικούς, μπορεῖ δηλ. νὰναι Γερμανόφιλος και
νὰ θέλει νὰν τοὺς μασκαρέψῃ, τὸν ἕνα, τὸν Ἀμερικᾶ-
νο, ὡς οὐδέτερο, και τὸ δεύτερο, τὸ Βέλγο, ὡς πολέμιο
τῆς Γερμανίας. Μὰ με τὸ συμπατριώτη του, τὸ Σικε-
λιανό, τί λόγους ἔχει και τοῦ τοιμάζει μιὰ τέτια συ-
φορὰ;

Νά, τί παθαίνουν οἱ καλοὶ νέοι τῆς ἐποχῆς μας.
Ἀντὶ νὰ κάθονται νὰ μελετᾶνε και νὰ δουλεύουνε
στὰ μικρά κι ἀνάλογα με τὰ κότσια τους θέματα, ἀρ-
χινᾶνε τὸν ἀρλουμπισμό και, ἔξὸν ἀπὸ λιγοστὲς ἐξαί-
ρεσες, γράφουν ἐπικαλάθια ποιήματα, τροφοδοτώντες
ἀδιάκοπα τὸ λαίμαργο καλᾶθι τοῦ γραφεῖου μας.

ΤΑ ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΤΙΣ ΣΤΑΝΕΣ

2.—

II

Στ' ὀλόπυκνο δάσο πὸς τὸ βοριανέμι φρουμάζει
σὰν ἄτι ἀχαλίνωτο, οἱ πεῦκοι σουράνε σὰ μύρια κα-
τάρτια καραβιῶν και τὰ κλαριά τους σμίγουν τόνα με
τᾶλλο κι' ἀγριοχτυποῦνται με μάνητα κι' ἀηχτό. Εἶναι
ἡ ὥρα πὸς ἡ τραμόντανα βρίσκειται στὸ πιὸ τρελλὸ
μεθῆσι τῆς κι' ἀδροχυμᾶει κι' ἀγριομπαλεύει ἔς πὸς
νὰ τὸ γυρίσι στὸ χιονιά, πὸς ὄλα θὰ τὰ σαρώσι με
τᾶδρο χαλάζι του. Οἱ σκίνοι, τὰ κατσοπρίνια κι' ὄλα
τὰ χαμοδέντρια ἀνεμόδαρτα, θαρρεῖς, πὸς ἀπελιτισμέ-
να πολεμοῦνε νὰ κρατηθοῦν στὶς ρίζες τους. Ἡ νυχτιά

μέ μαύρη, δλόμαυρη μπόλια σκεπασμένη. Τ' δλόγλυκο τοῦ Γενναροῦ φεγγάρι, πάνου στὴ γέννησή του, χαμένο μες στὰ μυροκέφαλα.

Μεσὶ στὴ χειμωνιά, μέσ' τὴ σκοτεινιά καὶ τὴ θολούρα, ἓνα μισόλαμπο φῶς τρεμοσβύνει. Εἶναι τὸ φῶς πὸν ξεχύνεται ἀπ' τὸ φανάρι πὸν κρατᾷ ὁ κύρ-δάσκαλος. Εἶναι τὸ φῶς πὸν θαμποφωτίζει τὸ φειδωτὸ μονοπάτι, π' ἀνηφορᾶνε οἱ τραγουδιστὲς τῶν καλῆμερων, πὸν γιὰ νὰ πάρουνε τ' ἀρνὶ ριχτήκαν μες στὰ νυχτομάγια καὶ γίνανε κι' αὐτοὶ ἓνα δεντρί, πὸν τὸ χτυπαίε τᾶγέρι. Μὰ ἀνηφορᾶνε μιὰ χαρά! Δίχως ἀγκομαχητὸ καὶ παραδάρσιμο γιὰ τὴ τραμουντάνα τοὺς χτυπαίε κατάπριμα καὶ τοὺς βοηθάει στ' ἀνέβασμα.

Ὁ κύρ-δάσκαλος πάντα μπροστὰ πρωτοπορεία μετὸ φανάρι στὸ χέρι. Ὁ παπᾶς, διπλωμένος μετὸ χραμένο του σάλι γύρα στὸ λαιμό, πολεμᾷ νὰ ξεγλυτώσει ἀπ' τὰ ράσα πὸν τ' ἀγέρι τοῦ τὰ φέρνει μπροστὰ καὶ τοῦ τυλαίε τὰ πόδια καὶ τοῦ στενοχωραίε τὴν περπατησιά. Ὁ κύρ-πρόεδρος μ' ὄλους τοὺς ρεματισμούς, μαζί μετὸν κύρ-Κίμο* ἀγκαλιαστὰ πιασμένοι κουτσανεβαίνουνε καὶ μόνον πὸν καὶ πὸν σταματᾶνε γιὰ νὰ φιλήσουνε τὰ χεῖλια τοῦ φλασκοῦ, νὰ πάρουν τὸ τονωτικό τους γιὰ τὸ δρόμο. Κι' ὁ Γκόσης, τὸ σκυλὶ τ' ἀλειτούργητο, καθὼς τὸν ἔλεγε ὁ παπᾶς, καλαρμενίζει μ' ὄλο τὸ πιότι πῶς τινάζει. Τὸ χτύπημα τ' ἀγεριοῦ τὸν ἔφερε στὰ σύγκαλά του καὶ μόνον τὶς βλαστήμιες δὲν τοῦ ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα γιὰ τὸ φουκαρὰ τὸ Μῆτρο τὸ μπαξεβάνη, πὸν λέει πὼς τονε τάισε τῆς κοριᾶς μανιτάρια γιὰ τονε πεθάνει.

Ἔτσι ἀνηφορώντας προσπέρασαν τοῦ Κολιοτάση τὸ συνόρι, ἀφήσανε ξερβὰ τὸνεραὶ δόρεμα, καὶ σὰν πιάσανε τὸ φρύδι τοῦ βουνοῦ κατηφορίσανε. Καμμιά διακοσαριά δρασκειλὲς δρόμο μέσ' τὸ φαράγγι καὶ θὰ βρισκόντουσαν στὸ χειμαδιό, στὴ στάνη τοῦ Λάμπη. Φτερὰ ἢ σκέψη πὼς τοὺς καρτεραίε φωτιὰ καὶ μπαξίσει τοὺς δίνει κ' ἔτσι σὰν φτάσανε πενήντα δρασκειλὲς ἀλάργα ἀπ' τὴ στάνη κοντοσταθῆκανε.

Σντᾶβρ! Σντᾶβρ! Σντᾶβρ! οἱ γερο-γυράδες τοῦ κύρ-Θοδωρῆ, τοῦ Κίμου καὶ τοῦ Γκόση καλῆσανε καὶ σὰν ἀπ' τὴ στάνη πέρα τοὺς ἀπάντησαν μ' ἄλλη μιὰ γκραδιά—σημάδι πὼς τοὺς νοιώσανε ὅτι ἔρχονται καὶ θὰ μαξέσουν τὰ σκυλιά, πήρανε ἄφοβα τὸ δρόμο γιὰ τὴ στάνη τοῦ Λάμπη τοῦ Ρεντεφούντη, πούχει τὰ τετρακόσα πρόβατα καὶ ἄλλα τόσα γίδια καὶ πὸν πλέρωσε γιὰ βοσκοτόπι στὸ χωριό, γιὰ τὸ ξάμηγο ἀπ' τ' Ἄντριος ὡς τὸν Ἄη-Γιῶργη, χίλιες τρακόσες μετρητὲς καὶ δὲν ξέρω πόσα κεφάλια τυρὶ καὶ πόσες χεριές ἀρνάκια.

Ἐνα φῶς σταυρώθηκε μετὸ φῶς τοῦ κύρ-δάσκαλου, κι' ὁ κύρ-Λάμπης ὁ λεβέντης, ὁ καλοδεμένος στὸ κορμί μετὸν ἀετίσια ματιὰ καὶ τὴν δλόμαλλη κάπα

στὶς τετράγωνες πλάτες ζυγώνει στὴ συντροφιὰ. Καλημέρα τοῦ λένε—γιὰ τὴν ὄλη τὴ νυχτιά λένε τὴν καλημέρα, ἔνεκα τὴν ἄγια μέρα πὸν θὰ ξημερώσει, κι' ὁ κύρ-Λάμπης τοὺς καληνωρίζει καὶ σκύβει καὶ φιλαίε τὸ χέρι τοῦ παπᾶ καὶ παίρνει μαζί τους τ' ἀνηφορὶ γιὰ τὶς στάνες καὶ τὸ κονάκι.

Στ' ἀπήλωμα στημένο τὸ κονάκι, ἡ καλύβα ἢ πευκοσκέπαστη πρόσχαρη τοὺς δέχεται. Ἡ Λάμπαινα δὲν ξέρει τί νὰ κάνει γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθεῖ, μὰ ἐπειδὴ βλέπει τὰ σαγόνια κι' ἀκούει τὰ δόντια τῶν τραγουδιστᾶδων νὰ χτυπᾶνε σὰν κρόταλλα ἀπ' τὸ κρούρηγορα-γρήγορα φέρνει κἀνα-δυὸ ζαλικιᾶς πεύκους καὶ ξεροκλαδα ἀπ' ἑλιές καὶ προσανάβει τὶς ἀστοιβές καὶ φουντῶνει ἢ φωτιὰ. Ὅλοι γύρα μαξέβουνται καὶ χουχουλιάζουνε τὰ χέρια τους κι' ἀνασηκώνουνε πάνου ἀπ' τὴ φωτιὰ τὰ ξυλιασμένα ποδάρια τους νὰ ζεσταθοῦνε.

Ὁ παπᾶς μετὸν κύρ-δάσκαλο γυρμένοι μονόπαντα, χωρὶς νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴ φωτιὰ, μοιράζουνε στὸ Λάμπη καὶ στὸ συγγενολοῖ του στραγάλια καὶ φουντούκια κι' ὁ κύρ-Θοδωρῆς μετὸν Κίμο κερνάει ἀπ' τὸ φλασκὶ κρασί στοὺς μπιστικὸς καὶ στὰ κοπέλλια.

Μὰ σὰν ἡ φωτιὰ τετραψηλώνει καὶ φωτίζει δλοτρίγυρα κι' ἀγναντεύουνε κάτου στὸ γούπατο, στ' ἀπάνεμο μέσ' τὰ πευκόφραχτα μα ντριὰ νὰ σταλιάζουνε τὰ γαλάρια πρόβατα μετὰ τὰ μανάρια καὶ στᾶλλα ξέχωρα τὰ καλοθρόφανα τὰ στέρφα, δὲ βαστᾶνε κ' ἔτσι μονοφῶνε κρᾶζουνε : — «Νὰ τὰ ποῦμε ;» — «Πέσ' τα, γιέ μ'», ἀπαντᾷ ἢ νοικοκυρὰ τοῦ κονακιοῦ, ἢ κυρὰ-Λάμπαινα. Μετὸν ἀπάντηση ὄλοι μαξέβουνται γύρα στὸ Γκόση, πὸν παίρνοντας τὸ δοξάρι καὶ τὴ λύρα στὰ χέρια, ἀρχινᾷ μ' ὄλους μαζί «νὰ καλῆμερίζει καὶ τοῦτον τὸν ἀφέντη» ἀφοῦ πρῶτα ἔριψε μιὰ ματιὰ διαπεραστικὴ στ' ἀσημοκεντισμένο σελάχι τοῦ Λάμπη, καὶ νὰ τοῦ λέει «τί τοῦ πρέπει :

Ἔσένα πρέπει, ἀφέντη μου δαμασκηνὸ τραπέζι
Ὅταν ἀνθεῖ ἢ δαμασκηνιά ν' ἀνθεῖ καὶ τὸ τραπέζι
Καὶ πάλι ξαναπρέπει σου στὰ πεύκια νὰ καθίσεις
Νὰ κοσινίξεις τὸ φλουρί, νὰ πέφτει τὸ λογάρι,
Καὶ τ' ἀποκοσινίδια του σκλάβους νὰ τ' ἀγοράξεις.

Μὰ ἀφοῦ εἶπε πολλὰ τοῦ τσέλιγκα ἀρχίνησε νὰ λέει καὶ τῆς κυρᾶς του, ἀφοῦ πρῶτα εἶπε τοῦ παπᾶ νὰ πάψει τὸ ἴσο γιὰ τὸ κρατᾷ πολὺ κλησιαστικό.

Κυρὰ φιλή, κυρὰ λιγνή, κυρὰ καμαροφρούδα.

γλυκοτραγούδησε κατάματα κοιτώντας τὴ Λάμπαινα πὸν οὔτε ψιλή, οὔτε λιγνή, οὔτε καμαροφρούδα εἶτανε, μὰ κοντὴ, ξερακιανή, ἀδύνατη, μετὸν μύτη περήφανη πὸν κοιτᾷε ψηλὰ τὸν οὐρανὸ καὶ μετὸν πρόσωπο γλυμένο σὰ χτυπημένο χταπόδι.

Πῆρες τὰ ρόδα ἀπ' τὴ ροδιά,

Ξακολούθησε τσακίζοντας τὸ τραγοῦδι,

Τ' ἀσπράδι ἀπὸ τὸ χιόνι,

Πῆρες καὶ τὸ ματόφουδα—ν—ἀπὸ τὸ χελιδόνι...

* Στὸ περασμένο φύλλο κατὰ λάθος σὲ δυὸ μεριές στὴ θέση τοῦ κύρ-Κίμου μπῆκε τὸ ἀνύπαρχτο ὄνομα Κύρ-Τάσης.

Τῆς Λάμπαινας τὸ μαραμένο πρόσωπο ἔλαμψε σὰν ἀνοιξιὰτικὴ μέρα στὰ τόσα παινέματα, μὰ σὰν εἶδε ὁ Γκόσης τὰ μυϊδία τοῦ Λάμπη νὰ συννεφιάζουν γιὰ τὰ καλοῦδια ποὺ λέγαν ὅτι εἶχε ἡ κυρά του γιὰ νὰ τὸν καλοκαρδίσει, πῆρε νὰ πει καὶ γιὰ τὴν κόρη του, ἕνα κοριτσάκι ἑφτά χρονῶ :

Κυρά μ' τὴν δεξατέρη σου γραμματικὸς τὴ θέλει,
Κι' ἂν εἶναι καὶ γραμματικὸς πολλὰ προικιὰ γυρεύει,
Γυρεύει ἀμπέλια ἀργύρητα, χωράφια μὲ τ' ἀστάχια
Γυρεύει καὶ τὴ Βενετιά.....

— Γιέ μ' εἶναι κούτσου τοῦ ἱέρμου, τὸν ἀντίκοψε ἡ Λάμπαινα μὲ τὴ μυτόφωνη λαλιά της, πετώντας τὸ κεφάλι της μισὴ ὀργιὰ μπροστά.

— "Ε! κυρά-Λάμπαινα,, τὸ θέλει τὸ τραγούδι, εἶπε συμβουλευτικὰ ὁ δάσκαλος.

— Καλὰ σ' λείει μουρῆ, πρόστεσε ὁ Λάμπης κοιτώντας ἀγοιεμμένα, κατὰματι τὴ Λάμπαινα ποὺ ξανάφερε τὸ κεφάλι της στὴ θέση του, σὰν ἡ χελώνα μέσα στὸ καβούκι.

Ἄ Γκόσης ἀφοῦ τέλειωσε τὸ τραγούδι γιὰ τὴν κόρη ἔπιασε καὶ γιὰ τὸ γυιὸ τὸ μοσκοαναθρεμμένο — κι' ἄς μὴν εἶχε καθόλου ἀγόρι ὁ Λάμπης—ποὺ τονὲ στείλανε στὸ σχολεῖο καὶ τὸν ἔβαλε ὁ δάσκαλος νὰ κολοναρχίσει καὶ ἔξυψε τὸ κερὶ κι' ἔκαψε τὴ μοσκοφασιασμένη σάκα του κι' ὁ δάσκαλος τὸν ἔδειρε μὲ μιὰ χουσιὴ βεργούλα κι' ἡ δασκάλισσα τὸν μέρωσε μὲ μιὰ ποδιά καρύδια.... εἶπανε ὅλοι μαζί κι' οἱ πέντε, δυνατὸφωνα τό :

Χρόνους πολλοὺς νὰ χαίρεστε πάντοτε εὐτυχισμένοι
Σωματικὰ καὶ ψυχικὰ νὰν εἶστε πλουτισμένοι....

— Φστ.... Φστ.... "Οἱ Γεώργ, φώναξε ὁ Λάμπης, σφυρώντας μὲ τὰ χεῖλια, τοῦ κοπελλιού.

— "Ο-ἰ ἀπάντησε κυματιστά, μακρυνὰ τὸ κοπέλλι κάτου ἄπ' τὰ μαντριά.

— Ἄνηφόρα κατὰ ἴσα πᾶν', πρόσταξε ὁ Λάμπης.

Τὸ κοπέλλι φάνηκε ἀνηφορώντας τὸ κονάκι μὲ συνοδεῖα δυὸ λυκόμουτρα, σγουρομάλλικα τσοπανόσκυλα. Ὁ Λάμπης ἔσκυψε καὶ τοῦπε κάτι στ' αὐτὶ.

— Ντούρμα.... Στουὺ φηρό ! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Λάμπη καὶ τὸ κοπέλλι κατηφόρισε γλήγορα γιὰ τὰ μαντριά. Ὅστερα ἔγυρε καὶ κάτι εἶπε τῆς Λάμπαινας ποὺ χάθηκε μπαίνοντας μὲς' τὸ κονάκι.

— Παπᾶ μ' σὰν τὸν ράσου σ', μαύρου κι' τ' ἰφκή σ' ! εἶπε ὁ Λάμπης, φιλώντας τὸ χέρι τοῦ παπᾶ καὶ δίνοντάς του στὸ ζερβὶ ἕνα καλοθρόφανο λάγιο.

— Καὶ τοῦ χρόνου κύρ-Λάμπη. Ὁ Κύριος μεθ' ὑμῶν ! ἀπάντησε ὁ παπᾶς, παίρνοντας κι' ἄπ' τὴ Λάμπαινα μιὰ τσαντίλα μυτζιθρα.

Κι' ὁ τραγουδιστὴς ὁ Γκόσης ὁ καλόκαρδος πῆρε ἀπὸ ἴνα ἀρνὶ καὶ μυτζιθρα κι' ὁ κύρ-Θοδωρῆς, ὁ κύρ-πρόεδρος.—«Τ'μὴ γιέ μ', στουὺ κονάκι», εἶπε ἡ Λάμπαινα, δίνοντάς του τὰ ἴδια, κι' οἱ ἄλλοι τῆς συντροφιᾶς· καὶ τὸ στρώσανε ὅλοι γύρα στὴ φωτιά, ποὺ

φούντωνε καὶ πύρωνε, καὶ φάγανε ἀφρὸ τοῦ γαλάτου κι' ἤπιανε γάλα κι' ὄλο τὸ κρασί τοῦ φλασκιοῦ καὶ σὰν ὁ παπᾶς ποῦτανε μεθυσμένος ἀποτέλειωσε τὸ «Πολυχρόνιο», ποὺ ἔψελνε, ἔτσι πῶς τ'ᾔφερε ἡ βόλτα, πιάσανε στὸ τέλος καὶ τὴν κουβέντα.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει) ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ, ΤΑ ΓΡΑΦΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ EUCENIE CARRIERE ☉ ☉

"Ενας ἐσωτερικὸς τεχνίτης ποὺ μᾶς χάρισε τὶς χαρὲς ποὺ ἔζησε, τὶς συγκίνησες ποὺ ἔθρεψαν τὴν ξεχωριστὴ ὑπαρξή του, τὶς σκέψεις ποὺ φώτισαν τὴ ξετυλιγμένη διάνοιά του.

Μᾶς ὑμνησε στὰ πιὸ εἰλικρινὰ ἔργα, τὰ μυστικὰ τραγούδια τῆς ζωῆς. Ἀπόσταξε τὴν ἐσωτερικὰ αἴσθησι, στὴν πιὸ ἐξώτερη ἔντασή της: Τῆς μητέρας τὴν τιτάνια ἀγάπη σ' ἕνα αἰώνιο φιλίημα στὸ παιδί της. Πραγματοποίησε τὰ δράματα τῆς ἀσύλληπτης στοργῆς, σ' ἀνείπωτους ρυθμούς, μὲ τὸ μέτρο τῆς ὑπέρτατης, ἀνθρώπινης δύναμης ποὺ βγήκε ἀπὸ τ' ἄδυστα τοῦ μοναδικοῦ τεχνίτη.

Τέχνη ποὺ σφιχτὰ γκαλιάζει τὴ μητέρα φύση σὲ μιὰ νοητικὰ βαθύτατη δόνησι, ποὺ ὑπόταξε τὸ τεχνικὸ μέρος στὸ θρίαμβο τῆς κεντρικῆς του συγκίνησης.

Καταστάλαξε, ἀπλότατη, ἀγνή καὶ καθάρια τὴν ψυχὴ του.

Στὰ γραφτὰ του ὁ Carrière μᾶς φανερῶνει τὴ σύγχρονη διανοητικὴτητα τῆς περικυκλωσῆς του, ποὺ τὴ συνοψίζει ζωγράφος, ποιητὴς, στοχαστὴς ὁ καλύτερος ἀνθρώπος ποὺ κλει μὲς στὰ γράμματά του, τὰ πιὸ βαθεῖα συναισθήματα, ποὺ ξανοίγουν κόσμους εὐγενικοὺς, ποὺ θρέφουν κάθε ὀραία πέννα. Οἱ σκέψεις του, ποιητικὰ φιλόσοφες, χρωματισμένες ἀπὸ τὴν ἐσώτερη γαλήνη του, καὶ ἀπὸ τὴν δημοσιογικὴ ἀνησυχία του, εὐωδιάζουν τὸ νοητικὸ ἀρώμα μιανῆς ποθητῆς κοινωνίας τῆς σκέψης καὶ τῆς ὁμορφιάς.

K. ΜΑΛΕΑΣ

☉ ☉ ☉ ΑΘΗΝΑΣΙΑ ☉ ☉ ☉

Τὸ ποτήρι χουσό,
Τὸ κρασάκι μοσχάτο,
Κι' ὅσο πίνω διψῶ
Κι' αὐτὸ πάντα γεμάτο.

Κι' ὅταν πιά θὰ διαβῶ,
Πρὶν κατέβω κεῖ κάτω,
Στὰ παιδιὰ μου θὰ πῶ :
«Σᾶς τὸ δίνω γεμάτο,

Τοῦ Θεοῦ τὸ κρασί
Στῆς ζωῆς τὸ ποτήρι»—
Στῶν παιδιῶν τὴν ψυχὴ
Τὸ μεθύσι τοῦ κύρη.

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ